

Blas Miras
TE'L DEIXO!
Virginia García

Havia aparegut un sol radiant. Els amics del Ratolí Blanc van anar a buscar-lo a casa per a convidar-lo a jugar.

—Véns al parc? Fa un matí esplèndid —va preguntar el Caragol.

—No puc —va respondre el Ratolí Blanc—, estic fent un treball que m'ocuparà tot el dia.

—Què és? Volem veure'!! —pregaven els altres expectants.

—És una sorpresa. Si voleu, quedem demà al turó i us l'ensenyo.

Els quatre amics se'n van anar intrigats.

L'endemà, el primer que va arribar va ser l'Eriçó. Quan el va veure, va cridar entusiasmada:

—És preciós!

El Ratolí Blanc va somriure satisfet mentre el seu estel dansava amb la brisa suau.

—Puc fer-lo volar una estona, si us plau? —va insistir l'Eriçó.

—No... és que m'ha costat molt fabricar-lo i es pot trencar —li va contestar el Ratolí Blanc, que temia que l'Eriçó no sabés fer-lo anar.

—Estààààà béééé! —va dir l'Eriçó amb tristesa.

I es va asseure sobre l'herba per a veure com el seu amic feia volar l'estel.

Al cap d'una estona va arribar el Caragol, va saludar l'Eriçó i després el Ratolí Blanc.

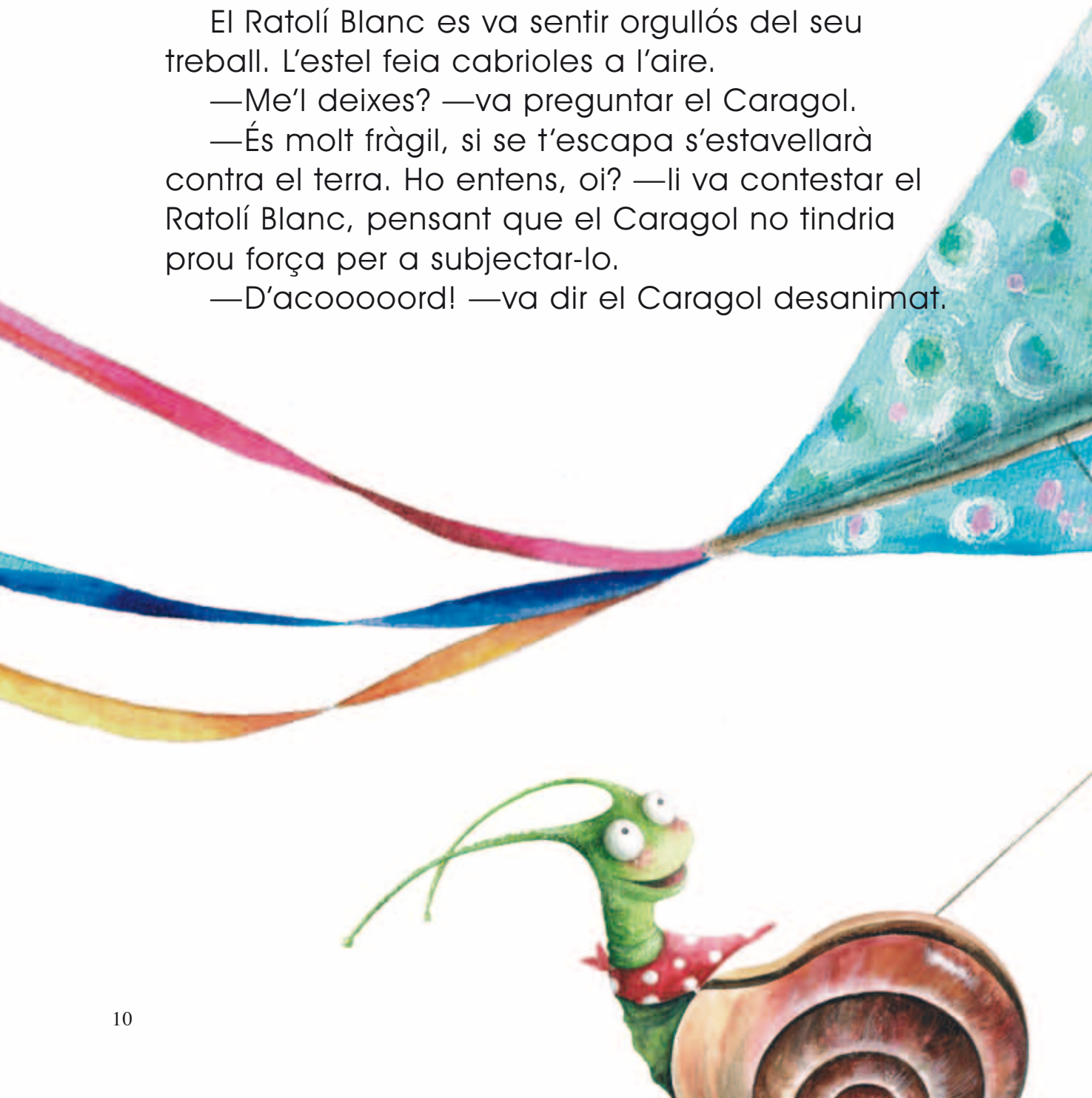
—Que n'és, de bonic! I gran! —va exclamar bocabadat— L'has fet tu sol?

El Ratolí Blanc es va sentir orgullós del seu treball. L'estel feia cabrioles a l'aire.

—Me'l deixes? —va preguntar el Caragol.

—És molt fràgil, si se t'escapa s'estavellarà contra el terra. Ho entens, oi? —li va contestar el Ratolí Blanc, pensant que el Caragol no tindria prou força per a subjectar-lo.

—D'acoooooord! —va dir el Caragol desanimat.

I es va asseure sobre l'herba, al costat de l'Eriçó, per a veure com el Ratolí Blanc feia volar l'estel.